

Prof. dr hab. Jan Kurowicki

Jan Kurowicki (ur. 11. X. 1943 r. w Baranowiczach). Studia filozoficzne ukończył na Uniwersytecie Warszawskim w 1966 r.; doktoryzował się na Uniwersytecie Wrocławskim w 1969 r.; habilitował na UAM w Poznaniu w 1974 r.; nominację profesorską otrzymał w 1983 r. Od ukończenia studiów do chwili obecnej prowadzi zajęcia i wykłada filozofię, estetykę i filozofię kultury na różnych wyższych uczelniach w Polsce (m.in. Wrocławia, Gliwic, Warszawy, Białegostoku, Opola, Zielonej Góry, Jeleniej Góry). Obecnie kieruje katedrą Nauk Społecznych Akademii Ekonomicznej im. Oskara Langego we Wrocławiu na Wydziale Gospodarki Regionalnej i Turystyki w Jeleniej Górze. Jest promotorem kilkunastu rozpraw doktorskich z zakresu estetyki, filozofii kultury i epistemologii.

Jako poeta debiutował w 1964 r. we wrocławskiej „Agorze”; jako krytyk w 1966 r. we „Współczesności”. Od tego czasu publikował swoje utwory, eseje i recenzje literackie we wszystkich ważnych periodykach literackich i społeczno-kulturalnych Polski, m.in. w „Twórczości”, „Miesięczniku Literackim”, „Odrze”, „Kontrastach”, „Studencie”, „Nadodrzu”, „Faktach i myślach”, „Poezji”, „Kulturze”, „Sprawach i Ludziach” i in. Niektóre ostały się do dnia obecnego, reszta przepadła już w historii.

Jego aktywność filozoficzna zawsze wiązała się z namysłem nad literaturą i odwrotnie. Dlatego sam nie lubi dzielić swojej twórczości na czysto teoretyczną, naukową i krytycznoliteracką. Z obu tych dziedzin wydał wiele książek: *Człowiek i sytuacje ludzkie* (1970), *Próba społecznej charakterystyki poznania* (1973), *Skryte przejścia wartości* (1975), *Dzień powszedni wyobraźni* (1966), *Regiony wielkich i małych iluzji* (1976) *Poznanie a społeczeństwo* (1977), *Wyprawa w krainę oczywistości* (1978), *Bez stałego adresu* (1980), *Miraże świadomości estetycznej* (1981), *Artysta jako arcydzieło* (1983), *Biurokracyzm i władza* (1983), *Okolice humanistyki i polityki* (1987), *Literatura w społeczeństwie* (1987), *Ironia pojęć zasadniczych* (1990), *Piękno i poznanie* (1993), *Normalność jako sen idioty* (1994), *Igraszki ze świętym spokojem* (1995), *Idealna Biblioteka* (1996), *Kultura jako źródło piękna* (1997), *Naczynia osobności* (1998), *Fotografia jako zjawisko estetyczne* (1999), *Piękno jako wyraz dystansu* (2000), *Pochwała dystansu* (2000), *Figury wyobraźni XX w.* (2000), *Przewodnik po arcydziełach i nie tylko* (2001), *Wartości estetyczne fotografii* (2002), *Odkrywanie codzienności* (2004), *Dlaczego ozdoba zdobi* (2006), *Zerowość estetyczna* (w druku).

Jako poeta wydał następujące tomiki: *Przypowieści* (1974), *Sytuacje* (1977), *Zwierzenia małego sceptyka* (1981), *Bajka na dobranoc* (1992), *Historie i obrazy* (1995), *Pozagrobowe życie sensu* (1995), *Bajki miłosne z kobietami* (1999), *Każdy* (1993), *Widok na koniec świata* (2002), *Kaprysy nie tylko miłosne* (2003), *Zepsuta bajka* (2007).

Prócz tego napisał sztukę teatralną (wspólnie z Wiesławem Hejno) pt. *Czarownice*, która w 1971 r. była wystawiana na Scenie dla dorosłych Wrocławskiego Teatru Lalek oraz monodram pt. *Pan Kepler raczy umierać*, wystawiany w 1997 r. w Teatrze Lubuskim w Zielonej Górze.